

Đề bài:

Truyện cổ dân gian
Việt Nam thắm đẫm
màu sắc thần kỳ. Hãy
kể lại một truyện cổ
mang màu sắc thần kỳ
mà em yêu thích.

Bài làm

Ở thôn Gióng Mốt, xã Phù Đổng có một dấu chân khổng lồ in trên một tảng đá lớn. Đó là dấu chân ông Đổng về hái cà trong một đêm mưa gió.

Tục truyền rằng ông Đổng cao lớn lạ thường: đầu đội trời, chân đạp đất, vai chạm mây. Ông cào đất thành đồng ruộng, vun đá thành đôi gò, xẻ cát thành sông bãi. Ông bước chân dài từ đỉnh núi này sang đỉnh núi khác. Dấu chân ông lún cả đá, thủng cả đất. Tiếng nói ông vang âm thành sấm. Mắt ông sáng lóe chớp lửa. Hơi phở phun ra mây đen, gió bão và mưa giông. Ông hay hiện lên trong những ngày đầu hè có giông, lúc cà đã đậu trái, lúa thiếp sắp trở đồng. Ông đi đủ mọi chiều, lúc tốc thẳng, lúc xoay vòng. Ông đi đàng tây sang đàng ông là bão tây. Ông đi đàng sông sang đàng tây là bão đông. Ông làm dập hết lửa, rụng hết cà và gãy bật bao nhiêu là tre pheo, đa đề.

Ngày nay, dấu chân ông Đổng còn thấy ở nhiều nơi: gò làng Bình Tân, núi Dạm, núi Khám, bờ giếng làng Bưởi Nội, đỉnh núi Sóc và đặc biệt là làng Gióng Mốt.

Mùng 9 tháng Tư âm lịch, vào tiết mưa đông đầu hè, ông Đổng về hái cà, gây nên gió bão, sấm chớp và mưa to.

Có một người đàn bà xấu xí, nghèo khổ tuổi đã muộn màng nhưng con cái không có. Bà phải sống một mình trong một túp lều tranh. Ngày ngày bà chăm bón luống và cạnh nhà và ra đồng bắt ốc mò cua để đổi gạo nuôi thân. Một đêm mưa to gió lớn, ông Đổng về hái cà để lại một dấu chân vừa tày năm gang, trong vườn cà của bà lão. Bà dẫm vào dấu chân ấy, tự nhiên thấy tâm thần rung động, về nhà thì thụ thai. Bà bỏ lên rừng Trại Mòn, rồi đẻ ra ông Đổng con dưới bóng cây, trên một cái gò nổi giữa đầm. Trời bồng cho nhiều cua ốc, nhiều cá để bà ăn lấy sữa nuôi con. Trời cũng đổ đá thành đồng để bà tắm rửa cho con, thành liềm để bà cắt rốn cho con, và thành chõng để bà đặt con nằm. Trong ba năm liền, “ông Đổng con” cứ nằm im trên chõng đá cho đến lúc mở to mắt “sáng như sao” và cất tiếng đầu tiên “âm vang như sấm”, đòi ra đánh giặc Ân. Đến lúc đó, “ông Đổng con” mới rời chõng đá, đứng phất dậy, vươn mình thành người không lồ như Đổng cha. Vì vậy, về sau nhân dân có câu hát:

*Trời thương Bách Việt sơn hà,
Trong nơi thảo mãng nảy ra kỳ tài*

(Người anh hùng làng Gióng – Cao Huy Đình)